

John Østergaard Frandsen erindringer: Aarhus Punk

John ved mikrofonen med sit band The Clochards. Live på Tagskægget 1980.

Foto fra The Clochards "Kritikken" EP.

Interview med John Østergaard Frandsen d. 20/09/2023.

Af: Emil Gam Klinkby

John Østergaard Frandsen, også kendt som Johnny Concrete, var blandt drivkræfterne på den aarhusianske punkscene- og miljøet i slut 1970'erne til slut 1980'erne. Johnny Concrete var aktiv som musiker i Dream Police, The Clochards, Deformed og senere The Snotty Punk Parade. Derudover var han redaktør på punkbladet "No Århus", som udgav 14 numre på 5-6 år. "No Århus" fungerede ligeledes som koncertarrangør og som pladeselskab, som senest (ved interviewets ophav 2023) udgav livepladen *Face Reality – Live at Atlas, Aarhus* af Dream Police i 2021.

Dit alias, Johnny Concrete. Hvor stammer det fra?

Nåmen alle tog et alias af en eller anden slags. Jeg blev jo kaldt "Beton" ude i betonen i Tilst, hvor jeg boede. Og så var det jo lige til at oversætte det til "Concrete". Og så har det en dobbelt betydning – "konkret" og "beton". Så kørte den derfra.

”Det der! Det kan vi fandeme gøre bedre”

Hvad var, eller hvad er punk hvor dig?

Dengang var vi jo sådan set teenagere, uden noget at give os til. Så punken kom jo på det rigtige tidspunkt. Man kunne identificere sig med den, selvom det er på en helt anden baggrund end LA, New York og London med store klasseskel og alt det her. Men hvad havde vi i 70'erne? Vi havde sgu ikke rigtig noget... Idrætsforeninger, ungdomsskolen, ungdomsklubben. Det var jo kedeligt. Og det var i hvert fald ødelæggende for alt, hvad jeg eventuelt havde af luftkasteller om at ville lave musik. Jeg faldt i rock-gryden som spæd, og har altid været en bidt af en gal musik - men været for doven til at lære at spille et instrument. Så hele det her ”gør-det-selv-etos” kom jo på det rigtige tidspunkt. Så var jeg nede for at se Lost Kids og Kliché i Vestergade 58. På det tidspunkt havde jeg Dream Police ude i klubben i Tilst. Vi havde langt hår, og var uden nogen rigtig retning. Og jeg hørte rent faktisk i radioen, da New Rose blev spillet for første gang i efteråret '76 - og det samme med Anarchy in the UK.

Dér begyndte jeg at være sådan: “hvad er det, der sker her?”. Jeg havde jo så været i London i sommeren '77. Og selvom det stadig var med langt hår, og jeg så Iron Maidens tredje koncert, undersøgte jeg om der var noget punk. Det var der ikke i den uge, jeg var der. Det var også hot sommer og shit. Jeg havde taget et langt tilløb til “det her er meget interessant”. Og da jeg så havde været nede og se Lost Kids og Kliché, så kom jeg hjem til de andre og sagde: ”Det der! Det kan vi fandeme gøre bedre”. Så var det ned til frisøren, og så røg lokkerne. Så ændrede vi jo stil - og det var jo ud fra det rent musikalske som at være blommen i et æg.

Og ud af til i forhold til ”det politiske”, i gåseøjne... Jamen vi gjorde en del af noget nyt, noget spændende. Ingen vidste rigtigt, hvad det her er for noget. Og det var en ”vi er trætte af al jeres shit-attitude”. Og jeg må indrømme, jeg gik ikke ret meget op i politik. Men jeg gik op i det her fællesskab som var ved at opstå rundt omkring. Det var noget helt unikt. Det holdt jo så ikke ret længe med fællesskabet mellem København og Aarhus, men det er en helt anden historie. Så var fundamentet jo sådan set i orden.

Hvad der blandt andet også drev mig, det var at udtrykke mig. Hvad har jeg egentlig af ting, som jeg godt vil have ud? Og jeg var domineret teenageangst i langt de fleste tekster, jeg skrev. Det var sådan et eller andet med at få bomben i hovedet. Men så var det altså også meget forhold mellem dreng og pige. Der går man altså ikke galt.

”Et bumpy ride”

Hvordan fik I fællesskabet op at stå?

Jamen det begyndte jo efter Pære Punk. Her begyndte der at dukke koncerter op. Dream Police spillede en del, og det gjorde de andre tidlige bands også - Lost Kids, Kliché og Slim. Og ofte var det på samme plakat. Det trak folk af huse. Så de fleste spillesteder i Aarhus, altså foruden Huset, såsom Teatercaféen og Aarhus Musikteater, de røg jo med på vognen. Vi havde også Fronthuset nede i Mejlgade. Der dukkede flere og flere folk op, og så kunne man se, at de begyndte at klæde sig anderledes, end de havde gjort før de gik til punkkoncerter. Der var masser af ”lørdagspunks”, men der var også en masse som blev en del af et miljø. Det var ikke nogen *bevægelse*. Det har aldrig været en bevægelse, men det var et *miljø*. Og der var noget ude i Højbjerg, der var noget i Risskov, der var noget i Aarhus Vest, der var noget ude i Tilst. Og så mødtes vi jo til koncerter.

Der var også andre forskellige steder, hvor vi mødtes - både indendørs og udendørs. Ret problemfrit i starten. Det ændrede sig jo så med ”Rock Mod Profitten”. Der kom nogle ”motorcykel-entusiaster” som syntes, det kunne være skægt at gå ned og lave rav i den. Det var sådan set det, det drejede om - for der var ikke noget problem mellem punks og rockerne. Men *der* fik jeg så et problem med den subkultur, fordi de var fuldstændig blæst - og det kostede jo så en festival. Og så ændrede det sig med hensyn til spillestederne. Der var flere og flere, som ikke skulle nyde noget. Men dermed ikke sagt at miljøet døde, tværtimod. Det udviklede sig.

Så blev Fronthuset nede i Mejlgade det nye tilholdssted - plus Huset, der altid har været cool. Så vi mistede måske nok den positive omtale om “Nåmen fedt nok, de er da skægge at se på, på gaden” - og så blev det koblet sammen med vold, som punksene overhovedet ikke havde noget som helst med at gøre. Never! Men altså, det var et ”bumpy ride” i start 80'erne. Og så kom der jo flere og flere bands til. Der kom nye festivaler som No Århus, Monody og andre prøvede kræfter med at arrangere.

Hvordan påvirkede hændelsen i Stakladen til Rock Mod Profitten punkmiljøet?

Det var mere mig, der blev udstødt - blandt andet fra spillestedet. Jeg måtte ikke spille i Stakladen mere. Clochards var rent faktisk kommet på plakaten til en to-dags festival. Da vi kommer derop,

får vi så at vide, at vi ikke kunne spille alligevel. Det havde de nedlagt forbud mod. Altså i starten gjorde det lidt ondt på miljøet. Men der kom så Marianne Malfet ind med 10'er punken, så der stadigvæk var koncerter - det var jo så nede i Tagskægget. Så jo, et "bumpy ride", men ikke noget ødelæggende for det hele. Men for nogen fik det nogle konsekvenser, blandt andet for mig.

"Bonderøve! De spiller ikke en gang punk"

Pære Punk-pladen og koncerten forinden, som forbindes med pladen, er noget af den tidligste punk herhjemme. Hvilken betydning mener du, at Pære Punk har haft for punkkulturen i Aarhus eller i resten af landet?

Det er jo en øjenåbner. Det er jo simpelthen en øjenåbner. Der foregik jo ikke rigtig noget på den danske scene. Der var en helvedes masse Cox Orange, Nana Banana, Himmel-Expressen, Tequila og alt deres lort. Det var så kedeligt! Så var der jo selvfølgelig den politiske del, som sådan en som Troels Trier jo havde indset, at hvis han ville igennem med, så skulle han gøre det humoristisk. Men oppe i Aalborg sang de om... Åh, for helvede, "vi akkumulerer" og alt muligt plutonium, og rend mig i røven. Det skreg jo til himlen. Der skete ingenting musikalsk. Der var ikke nogen. der tog chancer. Jeg gik meget til koncert, men det var mest med udenlandske bands. Der var da nogle danske supportbands som spillede jazzrock, som jeg gik rimelig meget op i, både dengang og nu. Men der skete ingenting. Der var intet. Der var Gnags, ikke? Og Røde Mor. Så det her kom jo som en Mr. Ajax, der lige kom ind og fik gjort rent.

Men desværre sker der hurtigt den her deling: "hvad er seriøst?" og "hvad er ikke seriøst?".

København er seriøst - Aarhus er ikke seriøst... "De har Lost Kids, der ikke skriver deres egen sange"... "De her Dream Police, hvem helvede er det? Bonderøve! De spiller ikke engang punk"...

"Kliché, dem kan vi godt lide, men de er jo egentlig ikke fra Aarhus"... Så der kom en splittelse, mens der opstod en helvedes masse grupper - både den traditionelle punk, men også ældre folk som ville slå mønt af, eller lade sig inspirere af, at der lige pludselig skete noget nyt. Så på den måde så bredte det sig jo simpelthen ud. På et tidspunkt kom der fandeme også synthesizer-grupper. Would you believe it?!

Du nævner at folk fra flere forstæder begynder at komme til koncerterne. Var koncerterne jeres primære opholdssted, eller var der andre særlige steder hvor I opholdt jer?

Der er jo den klub, hvor Steen og alle de folk fra hans miljø kom - for dem kendte jeg jo ikke. (John refererer til Opgang 2 og Steen Thomsen, red.). Og de havde det sted, det blev jo nærmest *stedet*.

Udendørs så var der "Café Den Kolde Røv" nede ved Busgaden. Der var ikke nogen værtshuse, som sådan, hvor vi holdt til. Det var der med Jan Jet og de der folk, men de var meget ældre og kom jo fra stofmiljøet og shit før punken den kom. Så der vadede vi jo ikke ind. Og jo, nede i Nørre Allé var der to - jeg tror den ene hed Café Aarhus dengang. Der gik vi af og til ind når Dandelion (pladeforretning i Aarhus, red.) lukkede klokken syv eller otte fredag aften, og vi altså lige skulle have en enkelt inden vi skulle videre. Og dér var vi jo. Alle de der store folk fra Karrusellen og sådan noget, de skulle lige se om vi var nogen trussel? Nej, det var vi ikke, og så fik vi lov til at sidde i fred.

Følte I generelt, at I blev set ned på i samfundet i forhold til de her fortællinger om tæsk på grund af jeres udseende og kontroverser med rockerne?

Personligt, nej. Det er der jo nok nogen, der har gjort. Jeg har set en optagelse med Hans, Key og Dan fra Crap inde fra Clemens Bro i slut-80'erne, midt-80'erne. Der kommer nogle bestyrkede personer hen og spørger, hvorfor de ikke er på arbejde og ting og sager, og hvorfor de ser sådan ud. Men det var jo mere "hvad sker der her?". Det var ikke, hvad skal man sige, udadvendt antipati.¹ Men jeg ved da at der er nogen, der har fået par på skrinet. Det har jeg da selv.

Hvad tænker du tilbage på som en af dine bedste oplevelser i punkmiljøet?

Altså, der er jo mange. Men jeg glemmer ikke, da vi (Dream Police, red.) spillede som det eneste band begge aftener til den første Pære Punk. Aarhus-grupperne om torsdagen, Københavner-grupperne om fredagen. Og efter det hele var forbi, sidder jeg oppe på kanten af scenen fuldstændig blæst. Så kommer lydmanden ned til mig, og han havde sådan en flaske gin med. Så sagde han

¹ John refererer til denne video slået af Opgang 2 i forbindelse med 50-års jubilæums-projektet 365 Glimt: [Opgang2 – 365 Glimt – 6. januar - YouTube](#) . Tilgået 25/09/2023.

“værsgo’, det er din”... “Nå, hvorfor det?”... “Du var en fornøjelse at lave lyd på. De andre sangere - jamen det kunne jeg jo lige så godt opgive.”

Jo, og den modtagelse Dream Police fik til Pære Punk 40,² den kom bag på mig. Der var ingen som stod udenfor og røg. Da vi spillede, så var der fyldt op – og jeg kunne bare mærke det med det samme, ikke? Shit...

”Alt hvad der rent faktisk kunne gå galt, det gik galt”

Har der omvendt været nogle oplevelser, som du tænker tilbage på som særligt grimme?

Jo, der har da været nogle stykker. Man kan jo sige at vores debut i København i februar 1979 er kendt som ”æg og tomater-koncerten”. Og det var fordi Steen Jørgensen fra Sods, han havde lige besluttet sig for at ”de der bonderøve skal ikke komme herover og tro, de er noget”. Så han havde fået en masse til at kaste alt muligt frugt og så videre efter os. Og det var helt vildt, kan jeg godt sige dig. Det var helt vildt. Jeg var den eneste, der ikke kunne gå i dækningen. Det kunne de andre. Og Klaus på trommer, han sad lige bagved. Det var lidt synd for ham. Men som han sagde, de ramte jo mig lige i smasken eller på kroppen, så det var kun var hans bækkener og alt det der shit som blev smurt ind. Hvad de der christianitter og Steens øvrige henchmen ikke vidste, var at vi havde flere gode venner med. Og altså de syntes jo det var en meget dårlig idé, og så blev der afregnet ved kasse et. Ja, det er til at grine af i dag, og det har jeg egentlig også altid gjort... Det helt morsomme twist, ser du... Lost Kids skulle spille efter os. Og så kommer vi ned backstage, hvor Jan Jet og Kate Svanholm har siddet i tre kvarter for at lægge make-up. Og så ser han, hvordan jeg ser ud. Og dér vidste han bare lige ”det her, det kommer også til at ske for mig”. Så de nægtede at spille.

Og så selvfølgelig Rock Mod Profitten, ikke.³ Den tager jo toppen. Den tager toppen. Det var satme slemt. Vi var på scenen, da balladen startede, og der har kun været fem af 16 bands, der nåede at spille, inden det blev lukket. Det var fuldstændig, fuldstændig unødvendigt. Og at panserne... Det er der jo meget snak om. Altså, at der var så mange pansere i Aarhus en lørdag aften. Hvorfor var der så mange pansere? Et andet rygte gik på, at man nede fra Musikteateret havde hyret de her rockere. For her var der Lew Lewis Reformer samme aften. Og der var ikke et øje. Der var ingen! Alle var i

² 40-års jubilæum for Pære Punk, afviklet i 2018.

³ [Rock Mod Profitten \(Staklade Massakren\) - AarhusWiki](#)

Stakladen... Og hvor skulle de hen da Stakladen lukkede? ”Åh, men Lew Louis er ikke gået på scenen endnu”. Konspirationsteorier, de er gode. De er rigtig, rigtig gode, griner John.

Men nej, den var slem fordi det var så unødvendigt. Og det efterspil der kom... Der blev jo klaget helt vildt over panserne. Alle klager blev afvist. Og da jeg så skulle i retten, var det desværre under avisstrejken. For jeg havde en aftale både med Ekstrabladet og Stiftstidende, at de ville komme ned og dække den - og de havde lavet form til det, at jeg nu skulle i retten med det her. Og så kommer avisstrejken. Så alt hvad der rent faktisk kunne gå galt, det gik galt... Nå, fuck det.

Nu når vi snakker om de her ting, som af medierne er blevet forbundet til punkerne... Hvad mener du er den største misforståelse i forhold til punken?

Jamen det er jo ”boulevardpressen” ovre fra København, BT og Ekstrabladet. De var rent til grin. Ekstrabladet lavede jo den her konkurrence om, hvem er Danmarks nummer ét punker. Ej, nej, nej. Især lige i starten, hvor det kun var Sods og Camilla Høiby, drejede det sig om at tage en masse billeder, hvor de så outrerede ud som muligt. Og så gad de jo ikke det pis mere. Det var så overstået, inden det kom over til Aarhus.

Men Stiften, synes jeg, antog en fin, undersøgende og meget anerkendende omtale af arrangementerne. Og så var der sådan en som Leif Wivelsted som sad på Oluf Palme's Allé og sådan set kun lavede én ting. Det var 55 minutter lørdag aften, hvor han spillede alverdens ting, men han sørgede for at dække den lokale scene. Og på et tidspunkt lod han også mig få et kvarter i hans program, hvor jeg sad og spillede punk-singler, jeg havde med fra London. Så jo, der var en pæn opbakning.

Så der var måske nogle medier der var misforstående eller generaliserende - og så var der nogle medier som faktisk havde en fin objektiv tilgang til det?

Ja, det synes jeg. Nu snakker vi igen lokalt. Jeg ved ikke om TV2 Østjylland nogensinde har dækket noget som helst. Nej, det tror jeg sgu ikke, de har. De dækkede ikke Pære Punks 25-års jubilæum. De dækkede ikke Pære Punk 40. Det var meget bedre at sende en optagevogn op til den lille by Værum syd for Randers, hvor ”de lokale har dannet en hundelufterforening”. Danmarks Radio sendte trods alt Barcode-Knud med mikrofon og optagevogn. Og så blev der sendt direkte. Lad mig

også lige få den krølle med, at jeg har satme brugt pressen, når jeg kunne. Jeg har altid brugt det visuelle: Flyers, plakater, og jamen sat en annonce i avisen. Det har virket på et lokalt plan, hvor det skulle virke.

”Jeg er kraftedeme glad for, at jeg ikke er 16 år gammel i de her tider”

Tror du at folk lærte at forstå, hvad I følte?

Hvis bare jeg selv fattede, hvad det var, jeg skrev. Hvis jeg kunne lægge det fra mig og så finde det frem igen nogle dage efter, inden jeg præsenterede det for de andre, og stadigvæk forholde mig til ”det er sådan, jeg føler”. Der var ingen i mit orkester der anede en kæft om, hvad helvede jeg stod og sagde. Og jeg havde på fornemmelsen, at sådan var det sgu også live, medmindre jeg prøvede at sælge produktet og ævle en helvedes masse mellem numrene. ”Hvad handler det her om?” Og halli hallå. Der kommer ideen at smide et insert ind med tekster. Og det gør vi på vores tredje EP. På vores anden EP, der er teksten fra nummeret Demise aftrykt på indersiden. Skulle folk fatte, hvad det var, så blev man nødt til at smide et insert ind, tænker jeg.

Du nævnte at bl.a. bombeangst drev dig og din musik. I dag snakker man angst på alle mulige fronter. Tror du, at de her følelser stadig er det, der driver det?

Ja, absolut. Altså jeg er 63, og jeg er kraftedeme glad for, at jeg ikke er 16 år gammel i de her tider. Vi havde vores worries. Men det har de her unger også. Den her stakkels, stakkels ungdom, som ikke føler at de kan slå til, og som er stresset. Men det er jo klart - hele deres liv ligger i den her motherfucker, som jeg ikke engang selv har (John gestikulerer en smartphone). Vi andre... I weekenderne, når vi havde spist morgenmad, så drøede vi ud og legede. Og så kom vi kraftedeme ikke hjem igen, før det var aftensmadstid - og tit skulle man hentes et eller andet sted. Der er en væsentlig forskel. Men de tider kommer ikke tilbage. Så... De unge i dag har noget helt andet at slås med. Og de har jo det samme behov for at få det ud, om det så er i Hardcore, i Oi!, i Hiphop, eller hvad fanden, det er. Og det står jeg da fuldstændig bagved. Jeg hader Hiphop. Men jeg kan se, at det er en måde at udtrykke sig på - at få det ud, som man føler.

De unge i dag, de bruger jo praktisk talt de samme udtryksformer, som vi gjorde i den alder.

Og hvorfor ikke? Man skal da ikke ud og genopfinde den dybe tallerken. Og man behøves ikke at være god for at gøre noget. Do it! Længere er den ikke.

Der sker en del i Aarhus for tiden, koncerter, festivaler, der opstår nye fusions-genrer osv. Tror du at punk er på vej lidt tilbage?

Jeg tror, at alle de her genrer er muteret ind til én stor ting, som vi kan kalde *miljøet*. Dream Police, Rock'n'Roll, Heroes 2 None, Street, Oi!, alt. Hardcore-grupperne, crossover-grupper. Det er en stor ting... Det er svært at sige, hvor punken lige *er*. Der er en helvedes masse punkbands, men jeg føler at de mere er en del af noget overordnet.

Der er nok mere action, end der har været i mange, mange år - det er jeg overvist om. Og det er jo bl.a. også takket være Sidesporet, og af og til noget oppe HQ – ja og i Atlas i sin tid. Det er jo en skandale... Det er en stor, stor sorg at det spillested ikke er en del af Voxhall, og en del af Aarhusscenen længere. Men jeg vil stadigvæk mene, at der er en stor scene som vibrerer.